

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 20-a după Rusalii

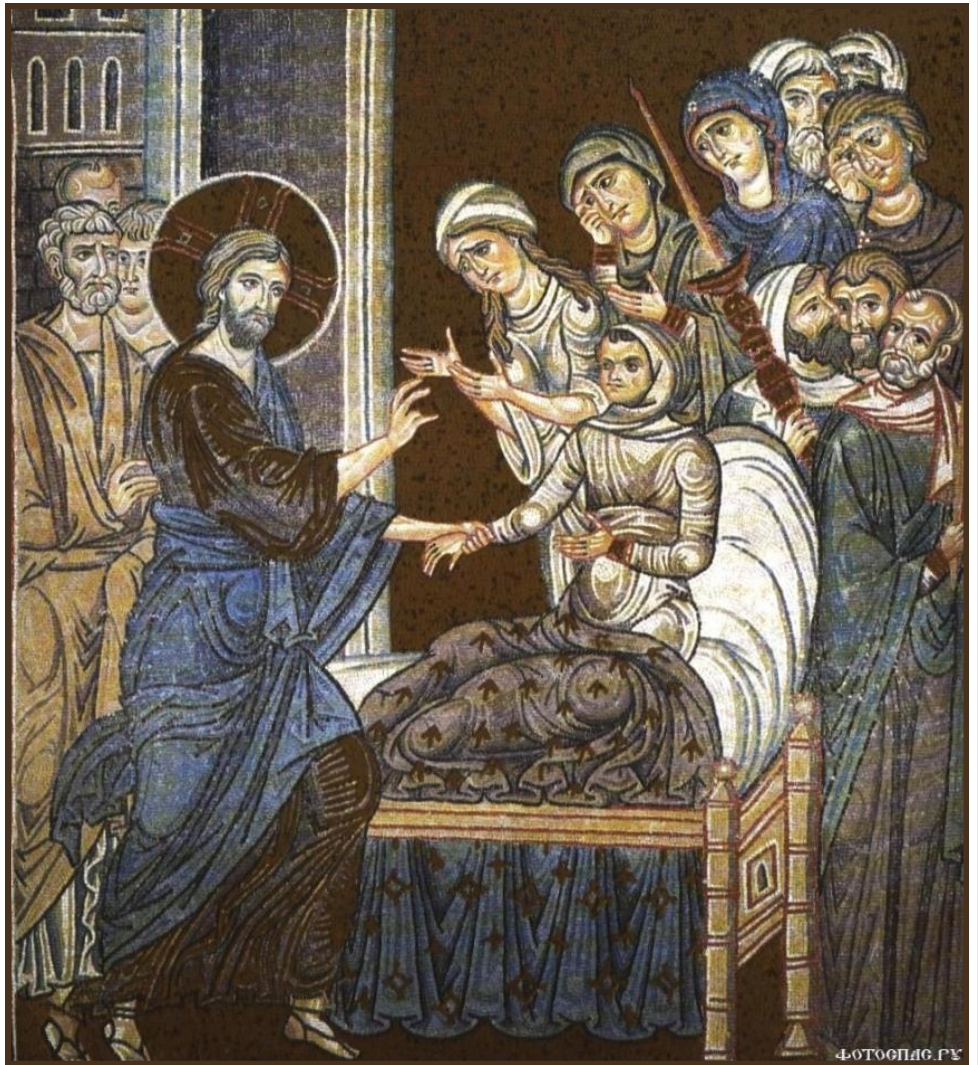
Învierea fiului văduvei din Nain

Pr. Constantin STURZU | Sursa: doxologia.ro

Într-o lume în care suferința și moartea ne sunt familiare, nu putem să nu ne întâlnim (în a doua duminică a acestei luni), cu un cortegiu funerar precum cel ce însoțea pe văduva din Nain, al cărei fiu a fost înviat de Domnul (Luca 7, 11-16).

Vedem, pe de o parte, că ceea ce L-a „atras” pe Domnul a fost tânguirea acelei femei, care-și plângea „singurul copil” (Luca 7, 12). Tot așa, omul care se tânguie / se pocăiește de păcatele sale, plângându-și sufletul mort - singurul suflet, nu? -, atrage prezența Domnului. Sau, mai exact, îl lasă pe Dumnezeu să Se aplece asupra sa, să intre în viața (sau mai degrabă moartea!) sa.

La întrebarea: de ce a trebuit să se și „atingă de sicriu” (cf. Luca 7, 14), nu putea să facă minunea învierii doar rostind un cuvânt?, Sf. Chiril al Alexandriei răspunde: pentru ca noi să învățăm că „Trupul Sfânt al lui Hristos mântuiește oamenii”, căci „Trupul lui Hristos are puterea de a da viață și de a birui moartea și stricăciunea”, fiind „Trupul Cuvântului, dătător de viață”. Găsesc răspuns aici și cei ce cred că doar rugăciunea, nevoița, împărtășirea de cuvintele Domnului ar fi suficiente spre mântuire, nefiind nevoie și de împărtășirea din Trupul și Sângele Său (desigur, cu bună rânduială, cu dezlegarea și cu binecuvântarea duhovnicului).

Cum să apăr Biserica în fața celor care o atacă?

Ioana întreabă:

Sărut-mâna, părinte! Întâlnesc în ultima vreme mulți oameni care susțin că dogmele Bisericii Ortodoxe sunt învechite, medievale, că Biserica cinstește sfinți care au avut o viață mult prea lumească, se mai adaugă și minciuna de pe buzele tuturor: „Biserica este afacere” și, în ciuda faptului că știu argumente care i-ar putea lămurii, niciodată acestea nu sunt suficiente pentru a-i face să creadă că Ortodoxia nu e nici afacere, nici joacă. Vă rog,

spuneți-mi cum pot să le demonstrez că se înșeală?

Arhimandrit Mihail Daniliuc a răspuns:

Ioana, nu trebuie să le demonstrezi prin fel și fel de răspunsuri, ci trebuie să le arăți prin fapte. Viața ta curată, armonioasă, echilibrată, poate fi un „răspuns” convingător. Ortodoxia nu este un sistem filosofic, o ideologie frumoasă, ci este viață, iubire, pace în Duhul Sfânt. Cât privește reproșurile pe care ți le aduc la

adresa unor aspecte din viața și istoria Bisericii noastre, trebuie să-i îndemni să citească și să nu se lase manipulați de informații eronate, căci mulți cred și răspândesc informații eronate fără a avea măcar decența să le și verifice. În plus, roagă-te pentru ei! Bucurii și bune nădejdi!

DOXOLOGIA.ro
portal ortodox

Bucuria de a privi o icoană

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Este cât se poate de firesc să avem icoanele, lui Hristos, ale Preacuratei Sale Maici, îngerilor, sfinților, în primul rând fiindcă **ne-o cere însăși firea noastră**, dorim să avem mereu înaintea ochilor chipul Celui iubit, al Binefăcătorului, pentru ca privindu-L să ne aducem aminte de El mai des, de binefacerile Lui, să-L omagiem, în-tocmai ca pe oamenii vii, stimați și respectați în chip deosebit.

În al doilea rând, noi **suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu**. Este firesc deci să avem mereu sub privire chipul nostru cel dintru început, începutul primordial, pe Domnul Dumnezeu în acele înfățișări în care a binevoit El însuși să Se arate oamenilor, pentru a ne aduce aminte mai des de El, de veșnica Sa prezență printre noi, de lucrarea Sa proniatoare, pentru a ne exprima prin semne vizibile sau prin ritualuri evlavia față de El, recunoștința, dragostea.

Deoarece **suntem ființe corporale**, din pricina acestei corporalități avem nevoie de reprezentări materiale, de ritualuri materiale. Se înțelege că tocmai de aceea **Domnul însuși S-a arătat dreptilor Săi în deferite forme**: de pildă, lui Avraam la stejarul Mamvri, sub înfățișarea celor trei călători; lui Isaia, ca un slăvit împărat, stând pe un tron preaînalt; proorocului Daniel în chipul Celui vechi de zile și al Fiului Omului adus înaintea Lui. Dacă n-ar fi fost necesară o imagine văzută a Dumnezeului nevăzut, de buna seamă că El nu S-ar fi arătat la modul vizibil, n-ar fi venit pe pământ luând chip de om, n-ar fi primit chip de rob; zice David: „Căutați fața Lui pururea” (Psalmul 104, 4).

De aceea pictăm, păstrăm și respectăm icoane ale Preacuratei Maici a Domnului, îngerilor, sfinților, fiindcă **ei sunt reprezentări vii ale chipului și asemănării cu Dumnezeu**. Privindu-le ne apar din nou în amintire, mai limpede, nevoițele, virtuțile, binefacerile de care ne-am învrednicit de la ei, dragostea lor înflăcărată față de Dumnezeu, simțindu-ne îndemnați noi înșine să le urmăm exemplul, să veghem asupra noastră pentru a ne ține teferi cu trupul și cu sufletul, a ne curăți de toată întinărirea trupească și sufletească, pentru a le preaslăvi nevoițele și prin toate acestea ni-i facem apărători și mijlocitori pentru noi înaintea lui Dumnezeu.

Fiindcă **Dumnezeu binevoiește a primi mijlocirea prietenilor Săi**, a credincioșilor Săi slujitori, pentru oamenii față de care se fac intercesori înaintea Sa. Întrucât **nu suntem duhuri fără trup, ci ființe îmbrăcate în carne**, având calități materiale, înfățișare materială, este firesc să căutăm chipurile unor ființe nevăzute și de aceea, venind în ajutorul neputinței noastre, Domnul le-a dat putere îngerilor să ia chip de om și să ni se arate (atunci când binevoiește El) întocmai cum suntem noi, ca, de pildă: Ar-

hanghelul care i s-a arătat lui Isus Navi, lui David, Anei, lui Zaharia, Preacuratei Fecioare Maria și altora, în Vechiul și în Noul Testament.

Oare nu ne demonstrăm chiar noi în viața de fiecare zi această cerință a firii noastre, necesitatea de a avea portretele lor și când ni le facem și pe ale noastre de a ni le atâma pe pereți, sau de a le păstra în albume, pentru a le privi de câte ori vrem, desfătându-ne cu chipul unor persoane respectate și iubite? Tot ceva firesc, necesar, plăcut lui Dumnezeu este și cinstirea sfințelor icoane, deși mulți luterani și anglicani consideră că n-ar fi firesc, că este contrar voinței lui Dumnezeu și că este o erezie și o idolatrie. Ei nu țin icoane în case și nici în bisericile lor, considerând drept păcat a le avea și ali te închina; prin aceasta, ei pierd foarte mult din credință și din evlavie, fiindcă, întrerupând relația vizibilă cu sfinții, au întrerupt-o prin aceasta și pe cea invizibilă, cu toate că Biserica cerească și Biserica pământească alcătuiesc un singur trup. Au rupt legătura și cu adonnații, nu se roagă pentru ei, nu aduc jertfe pentru sufletele lor, - jertfe plăcute milostivului Dumnezeu - și prin aceasta își vădesc necredința în puterea rugăciunilor Bisericii pentru cei morți.

Ce Biserică poate fi aceea care, în mod irațional și prezumțios, a rupt legătura cu Biserica cerească, triumfătoare, comunitatea rugătoare cu cei morți, relația cu acea Biserică ce a mărturisit credința în

Hristos, în puritatea ei cea dintru început?

Este oare acesta trupul sfânt și viu al Bisericii? Poate fi considerat trup viu, firesc alcătuit, un trunchi fără cap, fără mâini și picioare, fără ochi și fără urechi. Și o asemenea comunitate susține sus și tare că credința sa este purificată, ea care a respins preoția, a renunțat și la alte Taine, în afară de Botez și de Împărtășanie, aceasta din urmă nefiind nici măcar reală, a respins cinstirea sfinților, a moaștelor, icoanelor, monahismul, rugăciunile pentru morți, ținerea postului? Este oare aceasta o credință după Evanghelie? Biserica lui Hristos apostolească? Nu, aceasta este o biserică autoconfectionată, creată după liberul arbitru al oamenilor, sub influența patimilor omenești, făcându-le acestora concesii. Este una care ține „nedrepta-tea drept adevăr” (Romani 1, 18). O perversiune a „veștii celei bune” și chiar a lui Hristos, o îndepărtare a oamenilor de Hristos, o răzvrățire împotriva Lui, „o altă Evanghelie”, despre care spunea Apostolul: „Chiar dacă noi, sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema!” (Galateni 6, 8). Aceasta nu este Biserica, ci o dezmembrare pierzătoare de suflete a trupului lui Hristos.

Cinstirea icoanelor este firească, dreaptă, plăcută lui Dumnezeu, folositoare.

(Sfântul Ioan de Kronstadt,
Viața mea în Hristos)